

Jeg synes, det er vigtigt at starte med at slå fast, at den aftale, der er indgået med Amdtsrådsforeningen og KL og regeringen, er en aftale, ifølge hvilken det offentlige forbrug holder sig inden for 2010-planen. I Venstre er vi altså af den opfattelse, at når man indgår en aftale, så skal den også overholdes, og det, vi kan se med de budgetter, som er vedtaget for 2006, er, at det ikke er tilfældet. En opgørelse viser, at en overskridelse vil være på over 2 mia. kr., og det går simpelt hen ikke.

Det er ikke et synspunkt, vi står alene med. Jeg har noteret mig, at både Det Økonomiske Råd og Nationalbanken peger på, at der simpelt hen ikke er plads i vores økonomi til en sådan overskridelse.

Det er klart, at de 2 mia. kr. dækker over store variationer i forhold til den enkelte kommune, men vi har så set, at der er enkelte kommuner, der har en vækst i budgetterne på helt op til 17 pct., og det er uholdbart, det er noget, der skal rettes op.

Her taler vi så vel at mærke om budgetterne. Vi har før historisk set, at regnskabstallene er endt højere end det, man har budgetteret med, men i det her tilfælde er det altså sådan, at man, inden man overhovedet går i gang, planlægger et forbrug, som er langt over det, som er aftalt.

Det er mit indtryk, at kommuner arbejder og arbejder seriøst og velvilligt med at revurdere budgetterne, og derfor har jeg også tillid til, at de enkelte kommuner selv sørger for at bringe deres budgetter i overensstemmelse med det, som blev aftalt med regeringen. Men det kræver naturligvis, at alle kommuner er sig deres ansvar bevidst. Hvis aftalesystemet skal fungere, bør alle kommuner tage endnu en kritisk gennemgang af budgettet og sænke forbruget, hvor det er muligt. For det handler ikke blot om de kommuner, der overskrider, alle kommuner har et medansvar, også de kommuner, der ligger under gennemsnittet, for ellers kan et kollektivt aftalesystem ikke fungere. Og jeg har stor tiltro til, at der ikke vil være behov for noget indgreb fra regeringens side, fordi kommunerne selv har løst problemet.

Med hensyn til det beslutningsforslag, vi diskuterer nu, er der et par ting, jeg synes det er værd at tage fat i. Når jeg læser de elementer, der indgår i det forslag, som vi behandler nu, sidder jeg tilbage med det indtryk, at Folketingets Finansudvalg skal til at blande sig i prioriteringerne for den enkelte kommune, og det mener jeg er en helt forkert retning at bevæge sig i.

Jeg synes, det er besynderligt, at der i forslaget punkt 1 lægges op til, at regeringen skal gå ind i hver enkelt kommune og vurdere det konkrete forhold, der skaber overskridelsen, for at fremlægge det for Finansudvalgets godkendelse.

Det er en tilgang, jeg mener er helt urimelig i forbindelse med det kommunale selvstyre. Det ville være absurd, hvis vi skulle sidde og lave en vurdering af den enkelte kommunes prioriteringer. Det, der er afgørende, er, at vi laver en aftale for den samlede økonomi, og det er også det, der skal sikres med den tekstanmærkning, vi vedtog i forbindelse med finansloven.

Så vil jeg også lige tilføje, at hvis man skulle have glemt det, blev den model, regeringen ønsker at anvende, fremlagt og vedtaget her af et flertal af Folketingets partier. Man kan endda sige, at oppositionens forslag dermed er direkte overflødig, eftersom finansministerens ændringsforslag allerede har været til afstemning her i Folketingssalen.

Men det er den samlede økonomi, vi skal fokusere på. Vi skal sikre, at aftalen bliver overholdt. Jeg har tiltro til, at kommunerne vil leve op til den aftale, og Venstre kan altså ikke stemme for det her beslutningsforslag.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der foreløbig fire korte bemærkninger. Den første er fra fru Line Barfod.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg kunne forstå, at Venstres ordførers primære argument for, at finansministeren skal have lov til at skære ned i kommunerne, er hensynet til samfundsøkonomien. Jeg forstår bare ikke, og det håber jeg så at jeg kan få et bidrag til forståelse af fra ordføreren, hvorfor det overhovedet ikke er en fare for samfundsøkonomien, at vi lige har oplevet en julehandel, hvor der er brugt et stort milliardbeløb. Det er endnu en gang et rekordstort milliardbeløb, der er brugt på alle mulige forskellige forbrugsgoder og udlandsrejser og alt muligt andet.

Det er ikke nogen fare for samfundsøkonomien, her vil man ikke gribe ind. Men når kommunerne går ud og gerne vil ansætte hjemmehjælpere og pædagogmedhjælpere osv. til at tage sig af nogle af de mest basale behov for vores ældre og vores børn, så er det så stor en fare for samfundsøkonomien, at her skal finansministeren altså have ret til at sige: De folk skal I fyre med